

gépek) fölél hajolva találja. S e „ketyeremánijában” az a különös, hogy a *hatvanhoz közeledve* sajtátított el egy új szakmát. A számítógéppel történő térképszerkesztés Intézetben belüli meghonosítása tette lehetővé, hogy a nemzeti atlasz kiegészítő füzetei már ezzel az élenjáró technikával jelenhettek meg.

És arról még nem is esett szó – pedig lehet, hogy ezzel kellett volna ezt a köszöntőt kezdeni –, hogy KERESZTESI ZOLTÁN igazi közösségi alkat, mindenkor segítőkész kolléga és barát. Bár ezt nem veszi mindenki észre, mert amikor valakival a kelleténél hangosabban vitázik, érvel, azt hiszik, hogy haragszik. Pedig legfeljebb a körülményekkel van baja. Igen, ezzel a megbolydult, kiismerhetetlen, szűkmarkú világgal, s benne mikrokörnyezetünk ezernyi gondjával–bajával, aminek zsákján a tátongó lyukakat, mint ahogy mások, úgy ő sem képes bekötni. Talán ezért is kell néha egy kis visszapillantás a megtett útra, s több emberi szó, mert így inkább képesek leszünk túlélni a bajokat. A jó közérzethez nem csak anyagiak szükségeltetnek, az örömdöknök fája nem mindig pénzspecifikus. Jókedélyünket, jó egészségünket őrizzük meg, s ha már hibádzik, hozzuk helyre: a további sikerekért! Szak- és munkatársaid, barátaid nevében szívódból kívánunk még sok boldog születésnapot!

RÉTVÁRI LÁSZLÓ

Szigorú, tárgyilagos és pontos. Ilyennek ismertem meg hallgatóként KERESZTESI Zoltán tanársegéd urat 1963-ban. Ő akkor kezdte oktatói pályafutását, én térképész tanulmányaimat.

Szorgalmas, vállalkozó kedvű és jókedélyű. Ilyennek ismertem meg kezdő tanszéki gyakornokként 1966-ban KERESZTESI Zoltánt, a kollégát.

Ha a kedélyén az évek koptattak is, a fenti öt jelző napjainkig érvényes. IRMÉDI-MOLNÁR László professzor jól választott, amikor a fiatal KERESZTESI-t az izmosodó tanszék műszaki–technológiai laborjainak kialakításával bízta meg. Tíz év alatt kiépítette a tanszék fotó- és nyomdatechnikai laboratóriumát és aktív közreműködésével létrejött egy igen korszerű topográfiai és vízmérési eszközpark. A nyári üzemi gyakorlatok során hallgatóival elkészítette a Tihanyi földvár környezetének régészeti térképét, a Duna felső szakaszán pedig folyótérképezési munkákat végzett. Ebből a kiváló módszertani munkából készítette „összes-dicsérettel” megvédett doktori értekezését. FÜSI Lajossal és TURNER Istvánnal (Kogutowitz Manó után a legnagyobb földgömb-készítővel) együtt számtalan látványos domborművet és földgömböt készített (pl. a 60-as évek közepén szenzációszámba menő 212 cm átmérőjű, átvilágítható duó földgömböt az akkor nyíló Közlekedési Múzeum számára).

Bizony veszteség érte az oktatást, a hallgatókat és a fiatal kollégákat, amikor tíz, egyetemen elöltött oktatási év után végleg az MTA Földrajztudományi Kutató Intézetbe ment át, ám amit a Tanszéken kialakított, létrehozott, az máig ható, szilárd alapokat jelent a hazai kartográfiai képzésben. Új munkahelyéről is „rajtunk tartotta a szemét”, jó kapcsolata az egyetemmel máig megmaradt. Tanácsára, tudására mindig számíthatunk, számtalanszor segített kollégáimnak és hallgatóinknak.

Kedves Tanár úr, kedves Zoli! Tudjuk, hogy lélekben fiatal és tanszékbarát vagy! Kérjük, hogy immár 60 fölött is maradj ilyen és a Tőled megszokott igényességgel továbbra is – és jó egészségben! – szolgálj a hazai tudományos térképezés ügyét, oktató tevékenységben és kartográfus szakemberként egyaránt!

KLINGHAMMER ISTVÁN

Beszámoló a Román Humboldt Klub éves közgyűléséről

A romániai Humboldt Klub 1995. október 6–10. között Sinaia-ban rendezte meg évi közgyűlését. A rendezvény főbb tapasztalatai az alábbiakban foglalhatók össze:

A szervezők új Humboldt Egyesületet hívtak meg a közgyűlésre, de végül is csak hat szervezet (Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Horvátország, Spanyolország és Magyarország) küldte el képviselőit. Oroszország, Bulgária, Szerbia és Szlovénia küldöttei nem vettek részt a tanácskozáson.

Az országok képviselőin kívül is szép számban voltak külföldiek a közgyűlésen. A Humboldt Alapítványt Dietrich PAPPENFUß főtitkárhelyettes és Regine ALEGIANI képviselte, de ott volt a Volkswagen Alapítvány főtitkára, valamint több egyetemi vezető Németországból, így a 38 résztvevőből összesen 16 volt a külföldi.

A tanácskozás témája (akadémia és/vagy egyetem?) nagyon aktuális és minden résztvevő számára érdekes volt. Összesen 17 előadás hangzott el, ezek mindegyikét vita követte. Az előadások alapvetően három csoport volt sorolhatók:

- a román kollégák által tartott előadások (összesen 7);
- a Humboldt egyesületek képviselőinek saját országuk viszonyait bemutató előadásai (számszerint 6), valamint
- a Németországból érkezett résztvevők 4 előadása.

Az előadások az előzetes irányelveknek megfelelően elsődlegesen az alap kutatások helyzetével és problémáival foglalkoztak, a viták során azonban mód nyílt a tudomány általánosabb problémáinak megvitatására is. Így a tanácskozás összességében nagyon hasznos eszme- és információcserére adott alkalmat.

Szerencsés volt a rendezvény színhelyének kiválasztása is. Az ismert üdülőhely, Sinaia minden szempontból jobb feltételeket nyújtott a közgyűlés megrendezésére, mint pl. Bukarest. Egyfajta lazításként lehetőség nyílt kulturális programokon való részvételre (látogatás az egykori királyi nyári rezidencián, ugyanott hangverseny), valamint a Déli-Kárpátokban is tudunk egy rövid kirándulást tenni.

DÖVÉNYI ZOLTÁN

Az IAG Délkelet-Ázsiai Regionális Konferenciája (Szingapúr, 1995. jún. 18–23.)

Délkelet-Ázsia világszerte az érdeklődés középpontjába került. Ezt nem csupán a térség gyors gazdasági fejlődése, kibontakozó idegenforgalma magyarázza, hanem egyre pezsgőbb tudományos élete is. Ezekben az országokban ragyogó lehetőségek adódnak a természeti környezet tanulmányozására (a geomorfológián belül maradvá, gondoljunk csak a természeti veszélyforrások, tehát az árvizek, a földrengések, a földrengések vagy a vulkán-kitörések, földrengések hatásterületének térképezésére, a trópusi karsztosodás vagy mállás folyamataira). A jól képzett és a kutatásokhoz megfelelő anyagi forrásokkal rendelkező ázsiai kutatók egyre inkább maguk igyekeznek kihasználni ezeket a lehetőségeket.

A Geomorfológusok Nemzetközi Szövetségének (IAG) vezetősége 1993-ban, Hamiltonban tartott konferenciáján ezért örömmel fogadta a térség leggazdagabb államának, Szingapúrnak a jelentkezését egy regionális geomorfológiai konferencia megrendezésére. Az eseményt 1995-ben kívánták megrendezni, amikor a sziget- és városállam a Maláj Államszövetségtől való elszakadásának – azaz a Brit Nemzetközösségen belüli függetlenné válásának – 30. évfordulóját ünnepelte. (A fényes évfordulót ugyan kissé beárnyékolja az, hogy sok szingapúri szemében a függetlenség kinyilvánítása kényszerlépés volt, hiszen ha a malájok nem akartak volna „megszabadulni” a szingapúri kínaiaktól, a Maláj-félsziget mint természetes földrajzi egység, minden szempontból kedvezőbb állami keret lehetett volna.)

A fényűzően modern Szingapúrban 32 ország csaknem 250 geomorfológusa gyűlt össze, hogy – legalábbis minden második előadásban, ill. poszteren – Ázsia vagy Ausztrálázsia aktuális felszínfejlődési kérdéseit megtárgyalja. A résztvevők majdnem fele ázsiai országot képviselt (bár a Szovjetunió utódállamaiból vagy a közel-keleti országokból senkivel sem találkoztunk), de természetesen sokan jöttek Európából, Észak-Amerikából és Ausztráliából is. Még Afrika néhány országa is képviseltette magát. Ide kell számítani azt a kb. 250 szingapúri földrajztanárt is, akiknek az ülésszakok közötti szünnapon szemináriumot rendeztek.

A magyar részvételnek külön hangsúlyt adott, hogy a következő regionális konferenciát 1996. ápr. 9–12. között, Veszprémben mi rendezzük. Végül a szegedi József Attila Tudományegyetemről RAKONCZAI J.-nek, Budapestről, az MTA Földrajztudományi Kutató Intézetből pedig KIS É.-nak és LÓCZY D.-nek sikerült előteremtenie az utazás és a részvétel (möglegzősen borsos) pénzügyi fedezetét, ők lehettek jelen, hogy szervezési tapasztalatokat gyűjtsenek.

A tágas Marina Mandarin szállodában megrendezett konferencián négy plenáris előadás hangzott el. Az egyik vezető felszínalaktani folyóirat, a Zeitschrift für Geomorphologie felkérésére M. G. WOLMAN amerikai professzor az emberi tényezőnek a felszínalakulás folyamatában játszott szerepéről beszélt, B. K. TAN (Malajai Egyetem, Kuala Lumpur) Délkelet-Ázsia földtani szerkezetét vázolta fel; B. G. THOM (Új-Angliai Egyetem, Armidale, Ausztrália) a tengerpartok geomorfológiájának kutatását kapcsolta össze a